

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11CoCsp/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121552777
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šišková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6121552777.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovej a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcu: R Collectors s. r. o., Dvořákovo nábřežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábřežie 8A, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: A. A., nar. XX. XX. XXXX, B. XXX/XX, C., toho času pobytom: D. E., D. F. D. G. XX, o zaplatenie sumy 4.417,31 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 9Csp/11/2022-291 zo dňa 19. marca 2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Levice (ďalej ako „súd prvej inštancie“, alebo „súd“) konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 950,- eur zastavil (výrok I.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Posledným výrokom žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,06 % (výrok III.).

2. Po právnej stránke odôvodnil svoje rozhodnutie poukazom na ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 39, § 41, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 524, § 525 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, 15, 16, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, § 20 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 151 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu sa žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu) dňa 24. 11. 2021 domáhal v upomínacom konaní voči žalovanej zaplatenia istiny 4.417,31 eur, zmluvných úrokov vo výške 1.526,33 eur, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.417,31 eur od 05. 12. 2020 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 189,88 eur a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 9,- eur, ako aj na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 13. 09. 2016 uzatvoril žalobca (do 02. 07.2021 podnikajúci pod obchodným menom: Poštová banka, a.s.) so žalovanou Zmluvu o úvere č. 1680284036, na základe ktorej žalobca poskytol v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 5.000,- eur. Žalovaná načerpala úver dňa 13. 09. 2016 a podľa úverovej zmluvy bol v prípade nesplácania úveru žalobca oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný. Žalovaná poskytnutý úver riadne nesplácala, napriek tomu, že žalobca ju upozornil na jej omeškanie a možnosť vyhlásenia

predčasnej splatnosti úveru. Následne (keďže žalovaná úver nesplácala) žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 12. 02. 2020 a požiadal žalovanú o okamžité splatenie celého zostatku úveru. Žalovaná do zosplatenia uhradila úver v sume 2.336,92 eur, z toho 111,25 eur na istinu, 2.100,67 eur na úrok a 125,- eur na poplatky. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná strana svoj záväzok čiastočne plnila, a to dňa 05. 03. 2020 vo výške 47,16 eur, dňa 09. 04. 2020 vo výške 47,16 eur, dňa 16. 06. 2020 vo výške 94,16 eur, dňa 08. 07. 2020 vo výške 47,16 eur, dňa 06. 08. 2020 vo výške 47,16 eur, dňa 08. 09. 2020 vo výške 47,16 eur, dňa 08. 10. 2020 vo výške 47,16 eur, dňa 11. 11. 2020 vo výške 47,16 eur a dňa 11. 12. 2020 vo výške 47,16 eur. Plnenia žalobca započítal prednostne na nesplatenú istinu úveru, ktorá predstavovala 4.417,31 eur (5.000,- – 111,25 – 471,44) a celkové úroky, ktoré mala žalovaná v zmysle amortizačnej tabuľky zaplatiť predstavujú sumu 3.627,- eur (celkové náklady 8.627,- eur – 5.000,- eur). Žalobca si uplatnil aj poplatky vo výške 9,- eur (reálne náklady spojené s vymáhaním dlhu za zaslané upomienky a výzvy) a vzhľadom na čiastočné plnenia žalovanej si uplatňoval aj kapitalizované úroky z omeškania vo výške 189,88 eur. Žalobca si uplatňoval ďalej zákonné úroky z omeškania (5 % p. a. + základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.), a to iba zo sumy nesplatennej istiny úveru. Upomienky, zospláťujúca výzva a predžalobná výzva boli zasielané žalovanej na korešpondenčnú adresu, prípadne na (poslednú známu) adresu uvedenú v zmluve o úvere.

4. V upomínacom konaní bol dňa 07. 12. 2021 vydaný platobný rozkaz (sp. zn. 3Up/1338/2021), ktorý sa žalovanej nepodarilo doručiť. Následne žalobca na základe výzvy upomínacieho súdu navrhol v konaní pokračovať na príslušnom súde.

5. Súd prvej inštancie po tom, čo vykonal šetrenia na zistenie pobytu žalovanej vydal dňa 31. 03. 2022 platobný rozkaz č. k. 9Csp/11/2022-113, ktorý napadla odporom žalovaná. V odpore namietala, že trpí psychiatrickým ochorením, v dôsledku ktorého si nedokáže zabezpečiť vyšší príjem a jej dôchodok jej nepostačuje ani na úhradu za poskytovanie sociálnej služby v zariadení, v ktorom je umiestnená od roku 2017, na základe čoho nie je schopná splácať svoj dlh. Zároveň predložila kópiu zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb. Súd následne uznesením č. k. 9Csp/11/2022-122 zo dňa 23. 03. 2023 podaný odpor odmietol. Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 11CoCsp/5/2023-147 zo dňa 12. 07. 2023 (právoplatným dňa 18. 08. 2023) tak, že uznesenie o odmietnutí podaného odporu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobca na výzvu súdu uviedol, že žalovaná poskytla ďalšie úhrady, ktorými došlo k čiastočnému plneniu nároku, a to výške 50,- eur zo dňa 15. 03.2024, 50,- eur zo dňa 15. 04. 2024, 50,- eur zo dňa 13. 05. 2024, 50,- eur zo dňa 13. 06. 2024, 50,- eur zo dňa 12. 07. 2024, 50,- eur zo dňa 12. 09. 2024, 50,- eur zo dňa 12. 09. 2024, 50,- eur zo dňa 05. 11. 2024, na základe čoho zobral návrh v časti 400,- eur z uplatnenej istiny späť a žiadal súd, aby konanie v tejto časti zastavil. Žalobca ďalším podaním doručeným súdu dňa 22. 01. 2025 vzal žalobu v časti ďalších vykonaných úhrad zo strany žalovanej, a to úhrad vo výške 50,- eur zo dňa 19. 11. 2024 a 50,- eur zo dňa 13. 12. 2024 späť a žiadal, aby konanie v tejto časti zastavil a rozhodol v zostávajúcej časti návrhu. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 22. 02. 2025, vzal opätovne žalobu späť a to v časti ďalších vykonaných úhrad zo strany žalovanej, konkrétne úhrad vo výške 50,- eur dňa 23. 01. 2025 a vo výške 50,- eur dňa 19. 02. 2025, vzhľadom na uvedené vzal žalobu v časti o zaplatenie 100,- eur späť a žiadal súd, aby konanie v späťvzatej časti zastavil a rozhodol v zostávajúcej časti návrhu.

7. Žalovaná na výzvu súdu uviedla, že je schopná splácať pohľadávku v splátkach po 50,- eur mesačne.

8. Súd prvej inštancie po oboznámení sa so skutkovým a právnym stavom (podrobne opísaným v bodoch 12. až 20. napadnutého rozsudku) a vykonanom dokazovaní dospel k záverom o nedôvodnosti žaloby. Mal za nesporné, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 13. 09. 2016 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru určeného na refinancovanie vo výške 5.000,- eur a ktorú súd posúdil jednak ako zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, ale zároveň aj ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetný zmluvný vzťah súd posúdil aj v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a skonštatoval, že je platná, dostatočne určitá, zrozumiteľná a obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka a obdobne aj všetky

náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň súd nezhliadol dôvod na aplikáciu § 54a Občianskeho zákonníka a dodal, že správne sú uvedené všetky náležitosti, ktorých hodnota závisí od jednotlivých parametrov poskytovaného spotrebiteľského úveru. RPMN poskytnutého spotrebiteľského úveru vo výške 16 % neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty 20,20 % stanovenej podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 a § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v zmysle požiadavky § 11 ods. 1 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., keď priemerná RPMN úverov poskytnutých bankami a pobočkami zahraničných bánk predstavovala za 2. štvrtrok roku 2016 pri zmluvnej splatnosti nad 5 do 10 rokov vrátane, hodnotu 10,10 % (16 % ? 2 x 10,10 %).

9. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán sporu a to s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 zo dňa 29. 06. 2010, kedy pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej mal za preukázanú, nakoľko ide o dlžníka zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého je predmetom konania a túto žalobca preukázal predložením zmluvy. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval z uzavretej Zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2023 zo dňa 18. 05. 2023. V prípade bankových pohľadávok bolo však potrebné okrem § 524 Občianskeho zákonníka, aplikovať aj § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, na základe čoho žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie podmienok uvedených v tomto ustanovení, keďže splnenie týchto podmienok je predpokladom platného postúpenia pohľadávky banky voči dlžníkovi na tretí subjekt. Súd v tomto smere bližšie poukázal na dikciu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách spoločne s ust. § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky), ktorý taktiež uvádza ako jednu z podmienok postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že musí ísť o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

10. Nakoľko termín konečnej splatnosti úveru bol dojednaný na 25. 09. 2024, zaoberal sa súd v ďalšom týme, či bola postupovaná pohľadávka v čase jej postúpenia splatná. V tejto súvislosti uviedol, že v súvislosti s právom veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky upravuje ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre spotrebiteľské zmluvy osobitné predpoklady pre uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Ak chcel totiž veriteľ uplatniť právo na zaplatenie celého dlhu, mohol tak urobiť len v prípade, ak od splatnosti nezaplatennej splátky uplynula najmenej trojmesačná lehota a ak zároveň dlžníka upozornil, že si právo na zaplatenie celého dlhu uplatňuje. Veriteľ musí uplatnenie svojho práva vo vzťahu k dlžníkovi vopred notifikovať a to najmenej v 15 dňovej lehote, kedy sa po uplynutí notifikačnej lehoty právo veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky stáva účinným. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru s poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pokiaľ veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 a pred uzavretím zmluvy neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, kedy sa berie do úvahy najmä doba, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výška spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. V konaní súd nemal za sporné ani to, že žalovaná úver čerpala, riadne a včas ho však nesplácala, v dôsledku čoho žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 12. 02. 2020. Súd bol však toho názoru, že žalobca nedodrжал podmienky zosplatenia úveru tak, ako mu to ukladá § 565 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

11. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že právny predchodca žalobcu síce preukázateľne vyzval žalovanú na úhradu omeškanej dlžnej splátky v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, výzvou zo dňa 16. 01. 2020 (doručenu žalovanej dňa 20. 01. 2020), ako aj oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ktoré pôvodný žalobca realizoval v súlade s článkom IV. bod 4.6. zmluvy o úvere. V spore bolo ďalej preukázané, že žalovaná nesplácala splátky úveru a s ich úhradou bola v omeškaní viac ako o 3 mesiace. Mimoriadnu splatnosť úveru právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 12. 02. 2020 pre omeškanie splátky splatnej dňa 25. 09. 2019, s ktorou bola síce žalovaná ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v omeškaní 3 mesiace, avšak toto svoje právo žalobca, podľa názoru súdu, nevyužil do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Najbližšie nasledujúca bola splatná dňa 25. 01. 2020, pričom pri rešpektovaní § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak žalobca v súvislosti s omeškaním splátky splatnej dňa 25. 09. 2019, mohol toto svoje právo uplatniť najskôr dňa 26. 12. 2019 a najneskôr dňa 25. 01. 2020 (najbližšia ďalšia splátka s prihladením na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bola splatná 25. 01. 2020). To znamená, že ak veriteľ uplatnil právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej 25. 09. 2019 potom v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musel s predčasným vyhlásením úveru čakať 3 mesiace (október,

november, december). Právo predčasne zosplatniť úver však mohol veriteľ len do najbližšie splatnej splátky dňa 25. 01. 2020 (§ 565 Občianskeho zákonníka). Ak v danom prípade právny predchodca žalobcu uplatnil toto právo (§ 565 Občianskeho zákonníka) až dňa 12. 02. 2020, ako to vyplýva z dôkazu o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, potom veriteľ (právny predchodca žalobcu) nepostupoval v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka. Uvedený postup právneho predchodcu žalobcu nebol v súlade so zákonom, pretože veriteľ bol časovo limitovaný využitím práva na zosplatnenie úveru najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky od splatnosti, ktorej uplynuli 3 mesiace za predpokladu, že omeškanie s touto splátkou trvá. Predčasné zosplatnenie úveru je v danom prípade neplatné pre rozpor so zákonom, konkrétne s § 565 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalobca nedodrжал pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru postup vyžadovaný zákonom podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 12. 02. 2020 je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom.

12. S poukazom na vyššie uvedené, kedy zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18. 05. 2023 pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku voči žalovanej na žalobcu a zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že konečný termín splatnosti úveru mal byť deň 25. 09. 2024 a nakoľko k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo dňa 18. 05. 2023, súd dospel k záveru, že postupovaná pohľadávka nebola v čase postúpenia po konečnom termíne splatnosti. Navyiac vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že postupovaná pohľadávka sa nestala splatnou ani pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Keďže postúpenie predmetnej pohľadávky je neplatným právnym úkonom, žalobca uplatňovanej pohľadávky nie je veriteľom žalovanej. Z uvedených dôvodov súd žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol. Súd pri posudzovaní otázky platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky (v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka) vychádzal z citovaných ustanovení aj z ustálenej rozhodovacej praxe a to konkrétne z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 36/2020 zo dňa 15. 12. 2020, publikovaného v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. R 4/2021, z ktorého vyplýva, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná.

13. Súd prvej inštancie mal za to, že upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, aby ho bolo možné považovať za kvalifikované, musí obsahovať označenie konkrétnej splátky, vo vzťahu ku ktorej veriteľ mieni dané právo uplatniť, čo je účelom ochrany spotrebiteľa. Z daného dôvodu musí dodávateľ jednostranný úkon (výzvu na zaplatenie omeškanej splátky) oznámiť spotrebiteľovi určitým spôsobom, aby tento konkrétne mal vedomosť, ku ktorej pohľadávke mieni následne dodávateľ zosplatniť celý úver v prípade, že uvedenú splátku spotrebiteľ v dodatočne stanovenej lehote neuhradí. Vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru musí predchádzať upozornenie pre spotrebiteľa, ktoré je konštruované ako jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa oznamuje, že na základe ich dohody uplatní svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok a to uplatnenia režimu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Zo znenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva požiadavka konkrétnosti upozornenia, určenia omeškanej splátky, ku ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka týka, t. j., že dlžník nesplatil niektorú (teda nie niektoré) svoju splátku. Určitosť, čo do identifikácie omeškanej splátky, je podstatná pre vyhodnotenie dodržania lehôt, ako tieto vyplývajú z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka s ohľadom na určenie, kedy sa stáva zročný celý dlh naraz. Súd v rámci svojej argumentácie vychádzal z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/2/2022 zo dňa 23. 03. 2021 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. 06. 2024. S poukazom na uvádzané súd prvej inštancie skonštatoval, že výzvou zo dňa 16. 01. 2020 veriteľ upozornil žalovanú, že podstatným spôsobom porušila ustanovenia zmluvy, pretože eviduje pohľadávku po lehote splatnosti a súčasne žalovanú upozornil, že bude požadovať, aby vrátila celú sumu poskytnutého úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Vo výzve pred zosplatnením veriteľ neuviedol, s ktorou konkrétnou splátkou je žalovaná v omeškaní, preto túto výzvu súd nepovažoval za kvalifikovanú, teda vyvolávajúcu právne účinky predpokladané ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

14. Súd mal teda v danej veci za preukázané, že zosplatnenie úveru bolo vykonané v rozpore so zákonom, čím nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a preto, pokiaľ pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku z úveru na žalobcu, postupoval v rozpore s ustanovením § 17

ods. 1 ZoSÚ v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože podmienkou na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu. Banka tak postúpila na žalobcu v rozpore s ust. § 92 ods. 8 ZoB, nesplatnú pohľadávku. Súd tak musel konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

15. V závere odôvodnenia rozsudku súd na doplnenie uviedol, že skutočnosť, že súd pripustí zmenu na strane žalobcu, automaticky neznamená, že žalobca je v konaní aj aktívne vecne legitimovaným subjektom. Uvedené je možné zistiť až po preskúmaní hmotnoprávnych podmienok upravujúcich cesiu, na skúmanie ktorých nie je dôvod už pri pripustení zmeny žalobcu, pretože o návrhu na zmenu žalobcu súd rozhoduje výlučne podľa zákonných predpokladov vyplývajúcich z Civilného sporového poriadku, ktoré v konaní splnené boli. V tomto smere poukázal súd na právne závery obsiahnuté v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/102/2020 zo dňa 29. 04. 2021 a sp. zn. 1Cdo/163/2017 zo dňa 30. 05. 2018.

16. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnejšej žalovanej priznal voči menej úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,06 %, o ktorej výške si vymienil rozhodnúť samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Pri určení rozsahu úspechu a neúspechu strán súd vychádzal z hodnoty sporu, ktorá predstavovala spolu sumu 6.142,52 eur (istina 4.417,31 eur + zmluvné úroky 1.526,33 eur + úroky z omeškania 189,88 eur + poplatky 9,- eur) a keďže žalobca bol v spore úspešný v sume 950,- eur (späťvzatie žaloby v tejto časti zaviniť žalovaný plnením po podaní žaloby), čo predstavuje úspech v rozsahu 15,47 % a žalovanej v sume 5.192,52 eur (súd žalobu v tejto časti zamietol), čo je v prepočte úspech v rozsahu 84,53 %. Teda po porovnaní vzájomného pomeru úspechu a neúspechu strán, predstavoval úspech žalovanej rozsah 69,06 %.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu odvolaním žalobca a to z dôvodov prezumovaných v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. Samotné odvolanie odôvodnil žalobca tým, že sa s argumentáciou súdu nestotožňuje, nakoľko nemá oporu v zákonnej úprave a odkláňa sa od ustálenej judikatúry súdov. K záverom súdu nemožno dospieť ani gramatickým resp. teleologickým výkladom daného zákonného ustanovenia. Poukázal na v poradí prvú kumulatívnu zákonnú podmienku, ktorá ustanovuje, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a ak zákonodarca označuje omeškanú splátku, má tým na mysli aj každú ďalšiu splátku, ktorá bude vnímaná ako prvá omeškaná splátka, napríklad v prípade, ak sa spotrebiteľ omešká s tromi po sebe idúcimi splátkami, rozhodujúca bude v poradí prvá omeškaná splátka. Následne v poradí druhá kumulatívna podmienka je ustálená v rovine pozitívneho konania dodávateľa, ktorý je pred jednorazovým zosplatením pohľadávky povinný spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní pred jednorazovým zosplatením pohľadávky upozorniť na výkon tohto práva. Žalobca bol toho názoru, že ak zákonodarca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby túto povinnosť dodávateľ splnil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva. Upozornením mal zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejme jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu, a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka a v súlade s odsekom 8 § 53 Občianskeho zákonníka. Nie je teda výslovné obsahovo stanovená podmienka určitosti právneho úkonu viazaná na presné označenie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplateniu úveru.

19. Žalobca súčasne zdôraznil, že dojednanie zosplatenia úveru nebolo v prejednávacom prípade sporné. Poukázal na predložený listinný dôkaz (aktuálny stav úveru), ktorý tvorí prílohu žalobného návrhu, a ktorý predstavuje predpis platobnej disciplíny žalovaného a je z neho zrejme, s ktorou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania. Čo sa týka obsahu oznámenia (upozornenia), žalobca poprel neurčitost' právneho úkonu, keď mal za to, že z upozornenia je zrejme, z akého zmluvného vzťahu žalobca vychádza, čo zamýšľa a z akého dôvodu došlo k vzniku práva na zosplatenie úveru. Mal za to,

že v uvedenom prípade interpretáciu neurčitosti gramatickým výkladom nemožno akceptovať a zákonné ustanovenia je nutné vykladať najmä s prihliadnutím na ich účel, pričom účelom ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo zamedzenie tzv. zrýchleného procesu výkonu práv veriteľa a zabezpečenie práva spotrebiteľa predísť strate výhody splátok dodatočným plnením v lehote nie kratšej ako 15 dní.

20. Žalobca mal ďalej za to, že s ohľadom na logiku veci potom nedáva zmysel, aby označoval potencionálnu zosplatňujúcu splátku a jej výšku v upozornení, pretože spotrebiteľia sú v omeškaní nielen viac ako 3 mesiace, ale aj spravidla minimálne s tromi splátkami. Doplatením potencionálnej zosplatňujúcej splátky by si spotrebiteľia oprávnenie zosplatnenia len oddialili o mesiac, avšak by mu nezamedzili. Oznámenie celkovej čiastky v omeškaní, ktorá je uvedená v upozornení, vychádza podľa názoru žalobcu z § 53 ods. 9, ktorým je najmä možnosť spotrebiteľa dodatočným plnením zabrániť reálnej strate výhody splátok.

21. Čo sa týka neurčitosti obsahu výzvy (zosplatňujúcej), žalobca opätovne poukázal aj na skutočnosť, že uvedenie splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu pohľadávky, nie je obligatórnou náležitosťou, ktorú by stanovoval zákon a mal za to, že podmienky vzťahujúce sa na obsah listín, ktorými je zabezpečovaný proces zosplatnenia pohľadávky, a ktoré uviedol v odôvodnení konajúci súd, nemajú oporu v zákonnej úprave, v žiadnom vykonávacom právnom predpise, ani v ustálenej rozhodovacej praxi súdov, ktoré nepovažujú žalobcom predložené listiny za neurčité. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/7/2023 zo dňa 30. 03. 2023, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/38/2022 zo dňa 13. 04. 2023 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30. 01. 2024.

22. Žalobca podotkol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. 06. 2024, na ktoré poukázal súd v napadnutom rozhodnutí, nemožno považovať za ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR v danej otázke v kontexte toho, že Najvyšší súd SR rozhodol v rovnakej otázke aj odlišne. V rámci svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30. 01. 2024, v ktorom najvyšší súd poskytol posúdenie otázky určitosti výzvy (upozornenia), ktorá je predpokladom zosplatnenia úveru, pričom jeho stanovisko je odlišné od toho, z ktorého vychádzal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. V kontexte citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR žalobca skonštatoval, že zo strany súdu došlo k odklonu pri právnej interpretácii a výkladu sporných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka. Opätovne zdôraznil, že on predložil konajúcemu súdu listinu - aktuálny stav úveru, z ktorého je zjavná platobná disciplína žalovaného a v nadväznosti na to aj upozornenie na zosplatnenie, z obsahu ktorého vyplýva výška dlžnej sumy, a teda pri výške mesačnej splátky je možné matematickým výpočtom dospieť k požadovanému záveru súdu.

23. Záverom žalobca poukázal na ust. Občianskeho zákonníka, konkrétne § 565, ktorý je v porovnaní s § 53 ods. 9 nejednoznačný, pretože druhá veta (posledná veta), podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky je v rozpore so znením ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Za tohto legislatívneho stavu poslednú vetu ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka pri spotrebiteľských sporoch a zmluvách nemožno použiť, t. j. dodávateľ môže o zaplatenie celej pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené podmienky, ktoré sú uvedené v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. S uvedenou argumentáciou sa stotožnil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 2 Cdo 18/2022 z 30. 01. 2023, ktorý vylúčil aplikáciu všeobecného pravidla podľa druhej vety § 565 Občianskeho zákonníka, pričom obdobný názor zastal Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí 4Cdo/132/2021 zo dňa 15. 12. 2022. Novelizované znenie Občianskeho zákonníka, konkrétne ust. § 53 ods. 10 vylučuje aplikáciu ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka pri výzve podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čím len zákonodarca potvrdil účel a podstatu výkladu daného zákonného ustanovenia.

24. S poukazom na vyššie prednesené názory žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby v súlade s ust. § 389 CSP zrušil rozhodnutie súdu v napadnutej časti a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie, alebo alternatívne, aby rozhodnutie súdu v zmysle ust. § 388 CSP v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a žalovanú zaviazal na úhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25. Odvolanie žalobcu bolo žalovanej doručené dňa 23. 04. 2025, pričom k odvolaniu sa písomne nevyjadřila.

26. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (žalobcom) – teda stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné postupom podľa ust. § 385 CSP a ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

27. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobca (do 02. 07. 2021 podnikajúci pod obchodným menom Poštová banka, a.s.) ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 13. 09. 2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka, číslo úverovej zmluvy 1680284036. V zmluve sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi účelový úver vo výške 5.000,- eur. V úverovej zmluve bol dojednaný počet mesačných anuitných splátok 96, termín konečnej splatnosti úveru 25. 09. 2024, výška mesačnej anuitnej splátky (úroky + istina úveru) 89,88 eur, výška poslednej mesačnej anuitnej splátky (úroky + istina úveru) 88,40 eur, fixná úroková sadzba 14,90 % p.a., RPMN banky 16 % p.a., priemerná RPMN na trhu 10,10 % p.a., odplata za poskytnutý úver 14,90 % p.a., najvyššia prípustná hodnota odplaty 20,20 % p.a., celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť 8.627,- eur, splatnosť prvej mesačnej splátky 25. 10. 2016, splatnosť mesačnej splátky vždy k 25. dňu v mesiaci. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov dlžníka voči banke. V prípade splácania úveru v zmysle zmluvy zanikne zmluva v deň uvedený ako termín konečnej splatnosti úveru. V zmluve bol uvedený podrobný rozpis splátok – termíny splatnosti splátok a rozpis započítania jednotlivých splátok na istinu, úroky, poplatky s uvedením zostatku istiny po započítaní každej splátky pri splácaní úveru v zmysle zmluvy. V bode 4.6. zmluvy bolo dojednané, že v prípade riadneho nesplácania úveru je banka oprávnená (i) vyhlásiť úver za predčasne splatný, ak je dlžník v omeškani viac ako tri mesiace so zaplacením splátky a banka upozornila dlžníka na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. V bode 6.4. zmluvy dlžník deklaroval, že sa pred uzatvorením zmluvy oboznámil s podmienkami úveru uvedenými vo formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere a obchodnými podmienkami, ktorý dostal pred podpisom a súhlasil s nimi, čo potvrdil svojím podpisom. Podľa aktuálneho stavu úveru žalovaná uhradila celkovo sumu 2.336,92 eur, z toho na istinu 111,25 eur, úroky 2.100,67 eur a poplatky 125,- eur. Z upozornenia – výzvy na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 16. 01. 2020 vyplýva, že žalobca upozornil žalovanú v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, že je ku dňu 16. 01. 2020 pohľadávka banky zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 1.340,40 eur, pozostávajúcej z omeškanej splátky 1.331,40 eur a poplatkov vo výške 9,- eur. Žalobca požiadal o úhradu dlžnej sumy do 15 kalendárnych dní a žalovanú upozornil, že v prípade, ak nedôjde k úhrade záväzku, je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 12. 02. 2020 vyplýva, že žalobca z dôvodu podstatného porušenia zmluvných podmienok Zmluvy o úvere zo dňa 13. 09. 2016 vyhlásil úver za predčasne splatný k 12. 02. 2020 v celom rozsahu. Dlžná istina predstavovala 4.888,75 eur, úrok 495,06 eur a poplatky za upomienky 9,- eur, teda celková dlžná suma predstavovala výšku 5.392,81 eur.

28. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

29. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od

omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

30. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

31. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP apriori posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

32. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil s odkazom na odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) CSP. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Ústavnoprávna doktrína považuje právo na spravodlivý proces za tzv. výsledkové právo. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Medzi obsah práva na spravodlivý proces možno napríklad zaradiť (keďže obsah tohto práva je pomerne široký) právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Odvolací súd po preskúmaní obsahu súdneho spisu nevzhladol, že by zo strany súdu prvej inštancie (v danom konaní) došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (a to ani v jednom z vyššie príkladmo uvádzaných prípadov). Odhliadnuc od toho, žalobca okrem tvrdenia, že súd sa svojim rozhodnutím odklonil od výkladu sporných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka (kedy žalobca sám poukázal na rozdielnosť rozhodovania NS SR v otázke posudzovania určitosti výzvy-upozornenia, ktorá je predpokladom zosplatnenia úveru) v odvolaní nepoukázal na konkrétne konanie súdu, ktoré by bolo spôsobilé naplniť odvolací dôvod subsumovaný v § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

33. Žalobca ďalej uviedol odvolací dôvod s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku. Uvedený odvolací dôvod sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne, t. j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy správne vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové vady preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie a zároveň nevzhladol v konaní vady, ktoré má na mysli ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku.

34. K žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený

skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V preskúmvanej veci odvolateľ – žalobca v odvolaní výslovne uviedol, že popiera povinnosť uvedenia, resp. označenia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu pohľadávky a taktiež popiera neurčitost' právneho úkonu (obsahu oznámenia).

35. Odvolací súd po preskúmaní veci, vrátane odvolacích námietok žalobcu, sa stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorý správne vyhodnotil, že zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie v kontexte spotrebiteľského práva konštatoval (okrem iného), že v rozhodovanej veci neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky (Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18. 05. 2023) voči žalovanej z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2023 zo 18. 05. 2023 uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobcu 365.bank, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom (čo do postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom tohto súdneho konania) nebola pohľadávka veriteľa voči žalovanej platne predčasne zosplatnená a ani k tomuto dňu nenastala splatnosť poslednej dojednanej splátky úveru (25. 09. 2024), neboli splnené zákonné podmienky postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Predmetná zmluva o postúpení pohľadávok č. I/2023 zo dňa 18. 05. 2023 čo do postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom tohto súdneho konania je tak v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom neplatná. Súd prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené správne žalobu, z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, zamietol.

36. Z upozornenia - výzvy na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 16. 01. 2020 vyplýva, že žalobca upozornil žalovanú v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, že je ku dňu 16. 01. 2020 pohľadávka banky zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 1.340,40 eur, pozostávajúca z omeškanej splátky 1.331,40 eur a poplatkov vo výške 9,- eur. Žalobca požiadal o úhradu dlžnej sumy do 15 kalendárnych dní a žalovanú upozornil, že v prípade, ak nedôjde k úhrade záväzku, je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky. Výzva bola odoslaná žalovanej na korešpondenčnú adresu, na ktorej sa aktuálne i zdržiava. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 12. 02. 2020 vyplýva, že žalobca z dôvodu podstatného porušenia zmluvných podmienok vyhlásil úver za predčasne splatný ku dňu 12. 02. 2020 v celom rozsahu. Dlžná istina predstavovala 4.888,75 eur, úrok 495,06 eur a poplatky za upomienky 9,- eur. Žalobca vyzval žalovanú na úhradu uvedenej dlžnej sumy. Výzva bola odoslaná žalovanej taktiež na korešpondenčnú adresu, na ktorej sa aktuálne zdržiava. Predžalobnou výzvou zo dňa 04. 11. 2021 žalobca opätovne vyzval žalovanú na úhradu zosplatneného dlhu s upozornením na možnosť iniciovania súdneho konania.

37. Odvolací súd k vyššie uvedenému uvádza, že v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka môže veriteľ v spotrebiteľských veciach žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania s jej zaplatením a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 Občianskeho zákonníka). Z druhej vety citovaného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky; zároveň tak môže urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením omeškanej splátky. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne; v prípade, že veriteľ toto právo do splatnosti najbližšej splátky nevyužije, jeho právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru pre tú ktorú splátku zaniká. Veriteľovi však nič nebráni v tom, aby v prípade dlžníkovho nesplácania ďalších splátok vyhlásil predčasnú splatnosť úveru pre niektorú ďalšiu splátku, ak splní podmienky predpokladané ustanovením § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

38. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, z konštrukcie predmetnej výzvy je zrejmé, že táto neobsahuje identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaná) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je vopred možné posúdiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti (túto vyhlásil ku dňu 12. 02. 2020), a táto pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi neurčito. Na základe

uvedeného nemožno výzvu zo dňa 16. 01. 2020 považovať za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadaviek vyslovených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

39. V konaní ďalej nebolo sporné, že žalobca listinou označenou ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 20. 04. 2023 vyzval žalovaného ako dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 373,50 eur, z ktorej predstavovala omeškané splátky vo výške 346,50 eur a poplatky v sume 27,- eur. Veriteľ vo výzve zároveň upozornil dlžníka na možnosť zosplatenia úveru; avšak absentuje v nej konkrétna splátka, pre ktorú veriteľ zamýšľa zosplatiť úver. Rovnako ako vo výzve zo dňa 16. 01. 2020, aj vo výzve na úhradu dlžnej sumy absentuje uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ k zosplateniu úveru pristúpil.

40. Hoci z ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka neustanovujú ako náležitosť výzvy na zaplatenie alebo oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh zosplatiť, nemožno neprihliadnuť na všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch; právny úkon musí byť určitý, inak je neplatný.

41. Pre strany úverového vzťahu prináša mimoriadne zosplatenie úveru vážne následky; zosplatenie úveru pre veriteľa znamená, že voči dlžníkovi môže uplatniť nárok na zaplatenie celej nesplatennej sumy úveru vrátane príslušenstva; pre dlžníka predstavuje zosplatenie úveru stratu výhody splátok. Avšak, so zosplatením je spojená aj otázka uplatniteľnosti pohľadávky na súde s tomu zodpovedajúcimi prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany, ktorú môžu strany sporu v konaní pred súdom využiť; jedná sa napríklad o námietku premlčania, či tvrdenie, že pre splátku, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplateniu úveru neboli splnené zákonom predpokladané podmienky. Odvolací súd zastáva právny názor, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejedávanom spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a splatnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaju nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní (resp. môže uplatniť) svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne upozorní dlžníka – spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie a uplatnenie tohto práva) musí uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní aspoň tri mesiace) potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zakladajúcej právo zosplatenia), inak právo na zosplatenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatenie, zaniká. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejme naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym „upozornením“ nenapĺňajúcim účel predmetného ustanovenia. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Konajúcemu senátu odvolacieho súdu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že s neuvedením splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, sú spojené aplikačné problémy; veritelia totiž často modifikujú skutkový stav tak, aby podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru boli splnené. Priemerný spotrebiteľ pritom často nie je spôsobilý na takúto modifikáciu skutkového stavu relevantne reagovať.

42. Špecifikácia splátky, pre ktorú veriteľ mieni pristúpiť k zosplatneniu úveru už vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, resp. v oznámení o mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje spotrebiteľovi právnu istotu, že vec bude spravodlivo rozhodnutá; špecifikácia splátky pre spotrebiteľa predstavuje podklad pre procesnú obranu. Zároveň, uvedenie splátky, pre ktorú sa dlh zosplatňuje, neumožňuje veriteľovi dotvárať skutkový stav takým spôsobom, aby bolo možné následne polemizovať, pre ktorú splátku veriteľ pristúpiť k zosplatneniu úveru, pokiaľ ho zosplatnil platne. Bez uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ dlh mienil zosplatniť nie je výzva na zaplatenie dostatočne určitá, a teda dostatočne určitým nie je ani právny úkon, ktorým veriteľ realizoval predčasne zosplatnenie úveru. Z uvedeného vyplýva, že ak v prejednávanej veci nedošlo k špecifikácii splátky, pre ktorú veriteľ dlh mienil zosplatniť, resp. zosplatnil, nebol jednostranný právny úkon veriteľa dostatočne určitý, z ktorého dôvodu je úkonom neplatným. S ohľadom na uvedené je potom zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. 01. 2024, sp. zn. 2Cdo/149/2021 zo dňa 06. 09. 2021. Z rozhodnutia najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 06. 06. 2024 vyplýva, že ; „V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh.....Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený....“.

43. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z dôvodu neurčitosti (výzvy) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je tento jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru – označené ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 16. 01. 2020 považovať za platné a účinné. Vzhľadom na uvedené (absencia kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) odvolací súd zastal názor, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru, čo má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a s tým spojený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore.

44. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30. 01. 2024, na ktoré sa žalobca v odvolaní odvoláva, toto je odvolaciemu súdu známe. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že „dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti“. Predmetné rozhodnutie je však rozhodnutím ojedinelým, na ktoré súdna prax Najvyššieho súdu SR nenadviazala, naopak, z citovaných rozhodnutí (bod 43. tohto uznesenia) vyplýva jednoznačný záver Najvyššieho súdu SR, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný na základe ust. § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už vo výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže predčasne zosplatniť celý dlh.

45. Poukazujúc na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

46. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže jej žiadne trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli, odvolací súd rozhodol, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Odvolací súd síce v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP mal rozhodovať len o nároku na náhradu trov konania, ale keďže v takom prípade by o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia musel rozhodovať podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie, aj keď už v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zrejmé, že žalovanej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto v záujme, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá v zmysle čl. 17 CSP rozhodol, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).